

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

הרב יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת תצוה תשפ"ד

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

לאכול את העוגה ולהשאירה שלמה

חשוב בעיניו כלל, הוא חושב שאני אפס והכל שייך רק לו. - לכן תשובתו של ראובן בהתאם. לא רק שהוא מתנגד לבקשה או למענה אלא אומר בלבד: אני אראה לו מי זה שאינו נחשב מאומה. ומוסיף להשיב לו התנגדות במילים חדות ומתוחכמות. כך בעצם רוב המקרים. כאשר ה'נתבע' חש חוסר הערכה או מרגיש שמישהו רוצה להוציא ממנו משהו בעל כורחו ללא הסכמתו. אזי הטבע שלו להתקשות להתחזק ולהתנגד ככל האפשר - והשמים הם הגבול!

(אמר דוד המלך: 'עם עקש - תתעקש', לא רק שזו עצה להנהגה, להתעקש עם עיקש. אלא, טבע המציאות הוא, שכאשר אדם ניצב מול עמיתו בעקשנות, אזי ההתנהגות הטבעית של העמית תהיה, להתעקש פי כמה וכמה. וכבר נאמר 'כמים הפנים לפנים'. - נתון זה הוא מציאות!)

נוכל להבין, כי המתכון המוצלח היכול לגרום שבקשתנו תתקבל באוזני הזולת, או בכדי להימנע מוויכוחים, הוא: להוכיח לעומד מולנו שאנו מכבדים אותו ומעריכים אותו מאוד. כאשר מבקשים ממנו אם יוכל למלא את בקשתנו. בדוגמא הנזכרת: לו ראובן היה מציג את בקשתו אל שמעון במעט כניעה ונמיכות רוח יתכן כי התגובה הייתה אחרת.

כגון: 'אדוני היקר, תסלח לי על הבקשה, אני יודע שכאן זה בית כנסת ונוהגים ללמוד בקול רם. אלא שהקול רם מפריע לי, אני מעריך מאוד אם תוכל להנמיך מעט את הקול בכדי שאוכל להתרכז. - כך ככל שראובן יוכיח לשמעון שהוא מכבד ומוקיר אותו אזי הבקשה קרובה להתקבל בקלות יותר. זהו שאמר שלמה: 'מַעֲנֶה רֶךְ - יָשִׁיב חֲמָה - יִלְשֹׁן רֶכֶּה - תִּשְׁכַּב גֶּרֶם'.

המשך בעמ' 3

אף אחד לא אוהב מריבות וויכוחים, כולם אוהבים את השלום והאחוה. אלא, שבדרך כלל אלו - החיכוכים והמתחים מתערבים לנו בחיים, ללא רצוננו וכמעט שלא באשמתנו. מתוך פרשת השבוע נוכל להחכים ולו במקצת, כיצד ניתן למזער את האפשרויות לוויכוחים ומריבות שאינם רצויים.

נבחן מעט את דפוס התנהגות האדם. כיצד מספר קטן של מילים ומבטים מצליחים לרקום עור וגידים ולהתהוות ל'נפש חיה' (תנ"ך משמע) - וליצור מריבות וויכוחים בחיי היום יום! נשים לב היטב! כי רוב המחלוקות בין אדם לחברו, וההתנגדויות לבקשת איש מרעהו, נוצרות ומתעצמות לאין שיעור, כאשר נכנס אל תוך ערימת הטענות אורח מכובד המכונה 'אגו' - צד אישי של הטוען והנטען.

דהיינו, כאשר אדם מרגיש כי בין השורות של טענות חברו עליו, נרמזים חוסר הערכה ואף זלזול באישיותו, או אז הוויכוח מתעצם והמריבה מתחילה או גדלה.

דוגמא פשוטה ביותר: ראובן לומד בבית הכנסת בקול רם לפתע שמעון מגיע בבקשה: 'סליחה אדוני, אתה יכול להנמיך את קולך, הרעש מפריע לי בריכוז'. בדרך כלל טבעו של אדם לבקשה שכזו, להתנגד ולומר: 'אדוני היקר, כאן זה לא בית קברות, זה מקום שנועד בשביל שילמדו בו, כאשר לומדים עושים זאת בקול, אם אני מפריע לך, תעבור אתה מקום'.

אכן, האמת היא, שתשובתו של ראובן, אינה מתייחסת רק לעצם בקשתו של שמעון המבקש. אלא טמון בה הרבה יותר מזה. ביאור: כאשר שמעון נוגש לראובן בבקשה שכזו 'תעבור מקום' התחושה של ראובן באותן שניות: שמעון מזלזל בי, אני

שאלה

מי שיש לו כוס לקידוש שיש בה סדק, ואין לו שום כוס אחרת אפילו חד פעמי, האם עדיף שיקדש על הלחם או על הכוס הסדוקה?

תשובה

הנה בגמ' בברכות נא. עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, ורבי יוחנן אמר אנו אין לנו אלא ארבעה, הדחה שטיפה חי ומלא.

והנה הטור בסימן קפג על מה שאמרו "חי" הביא שיש מפרשים שהוא על הכלי שיהא שלם כדאיתא בבבא קמא נד. על כלים, שבירתן זוהי מיתתן.

והבית יוסף לא דיבר בזה, אולם רבים הם הראשונים שפירשו כן, והביאם כולם כעשרים וחמשה ראשונים בבקאות בספר הלכה ברורה סימן קפג ס"ג ע"ש.

אולם תלמידי רבינו יונה (ברכות פרק ז' דף לח ע"א) דחו פירוש זה וכ"כ הר"ן מדאמרו בגמרא שם דחי בברכת הארץ נותן עליו מים. וכן בחידושי הרמב"ן כתב שזה פירוש של הבל. ופירשו הם פירוש אחר.

אלא שהטור כתב שטוב לצאת ידי כל הפירושים, ובשולחן ערוך סעיף ג' כתב, צריך לחזור אחר כוס שלם.

וכבר כתבתי בעלונים קודמים דכשכותב השולחן ערוך "צריך" אינו חיוב גמור וראה בשו"ת אוצרות יוסף סימן כה (בסוף הספר הלכה ברורה חלק א') שהביא דברי הפוסקים אם לשון צריך הוא לעיכובא, ויש לומר שכאן כולם יודו שאינו לעיכובא כיון שכתב שו"ע "צריך לחזור" ומשמע טפי דאינו לעיכובא. וכ"כ העולת תמיד סק"א

המשנן בעמ' 3

ביטוח חיים ונכסים לאור ההלכה לגברים ונשים

שאלה: כיום שמחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה, חיילים נמצאים בקווי האש בדרום ובצפון, ורק ביום שישי האחרון היה פיגוע שגבה שני קורבנות הי"ד, כמו כן עקב המצב המתוח ישנם רבים ששואלים האם יש מקום לעשות ביטוח חיים ו/או ביטוח נכסים לתושבי הצפון כן או לא? וכל אחד יש לו טעם משלו יש שטוענים שזה חוסר ביטחון ולכן אסור, ויש שטוענים שזה עצמו פתיחת פה לשטן וכו', ויש טענות שאם הקב"ה לא רוצה שאדם יפגע הוא לא יפגע, ואם הקב"ה רוצה לפגוע באדם בממונו אז איך האדם נוקט אמצעים ועושה ביטוח "שיסכל" את עצת ה' שרצה שהוא יפגע בממונו, טענות שונות שמעלים אנשים מסברות שיתכן שהן נכונות לכשלעצמם, אבל השאלה היא האם מבחינת הלכה זה נכון לעשות ביטוח חיים או שמה לא? כמו כן מה הדין ביטוח לאשה, שהרי לכאורה היא מבוססת כבר ע"י כתובתה, הן ברפואה, הן בפדיון, הן במזונות, א"כ האם אשה יכולה לעשות ביטוח כזה או אחר.

תשובה: קשה במאמר קצר להקיף נושא רחב כזה אבל בקצירת האומר אשתדל לנגוע במספר נקודות. ידועה דעתו של האגרות משה (או"ח ח"ב סי' קיא) שלא רק שאין על האדם איסור לעשות ביטוח חיים אלא ישנה חובה לעשות פעול כזו, ועיקר תשובתו היא שאין בזה שום חסרון של ביטחון בה' כמו שאדם מחוייב לעבוד לצורך פרנסתו ולא יסמוך על נס כזה או אחר בלא שום עבודה ומסחר, כך גם לגבי ביטוח (אינשורנס) יש את החובה לעשות ביטוח. ואני מצטט מלשונו: "ולכן כיוון שה' יתברך נתן דעה בדורות האחרונים שיהיה עסק זה של אינשורנס (ביטוח) בעולם שהוא השארה לזקנותו ולירושה בדרך טבעי, הוא דבר טוב וראוי גם לאנשים כשרים יראי ה' יתברך ובטחים רק על ה' יתברך שהוא הנותן עצה למיני נכסין, דגם מי שקונה אינשורנס (ביטוח) הוא נמי עצת ה' יתברך למיני אינשורנס ובטוח על ה' יתברך שיוכל לשלם בהגיע הזמן בכל שנה, וזהו הבטחון שאנו מחוייבין, וכן הוא באינשורנס של שריפה וגניבה והאינשורנס של הקארס (מכוניות) שכל אלו הוא דבר שאין בזה שום חסרון לענין הביטחון, וכמו שנהגו היתר כל העולם אף יראי ה' יתברך ביותר".

יוצא א"כ שדעתו של הרב פיינשטיין כי על האדם לעשות השתדלות כמו בשאר דרכי החיים, אם לא יעשה האדם השתדלות זו מראה הוא כי אין הוא יודע את השילוב הנצרך בין ביטחון בה' להשתדלות, כיוון שעל האדם להשתדל לפעול בדרכי הטבע, על כן תיתכן מציאות בה שני אנשים מאמין ושאינו מאמין יפעלו באותם אמצעים ויעשו את אותה ההשתדלות יבטחו למשל את דירתם, אמנם יראה מבחינה חיצונית שהם שווים באורח חייהם ודרכם, אולם קיים הבדל מהותי בהתייחסותם לאמצעים בהם הם משתמשים, המאמין בה' ובטוח בו בכל ליבו יודע כי סיבת עשיית הביטוח הינה ההשתדלות המינימלית אשר יכול הוא לעשות ועדיין הכל תלוי בה' ועליו להאמין בו שיברך את מעשה ידיו, כלומר לאחר שנושה האדם את ההשתדלות כנדרש מלאכתו אינה תמה אלא צריך הוא לבטוח בה' שיעשה הטוב, ואף אם יראה לו כי אין התוצאות טובות עמו עליו לדעת כי הכל מאיתו יתברך וימשיך להתפלל ולבטוח בו, על דברים אלו נאמר ברוך הגבר אשר יבטח בה' (ירמיה, יז, ז) וממילא אם יבטח בו בביטחון אמיתי יזכה ל-והיה ה' מבטחו. כמו כן שאלה זו גם נשאלה בשו"ת יחווה דעת (ח"ג סי' פה) והעלה שאין איסור בזה ומותר לעשות ביטוח חיים. ולגבי מה ששאלנו האם אין בזה פתיחת פה לשטן כבר היחווה דעת התייחס לזה והביא בשם שו"ת לחם שלמה (ח"ב יו"ד סי' סז) והשיב שאין בזה שום חשש, עיי"ש.

ולגבי ביטוח של אשה ראיתי בשו"ת אורות המשפט (אוינסקי, ח"א עמוד קו) שטוען שאין צורך שהאשה תעשה ביטוח כזה או אחר שכן כבר חז"ל דאגו לאשה וביטחו אותה בכתובתה שהרי הוא חייב במזונותיה כל עוד היא אשתו, ואם היא מתאלמנת היא מקבלת מזונות מהנכסים, כמו כן הוא חייב בכל רפואתה ופדיונה וכל צורכה רואים א"כ שחז"ל דאגו לה לכן אין צורך שתבטח את עצמה.

מסקנה: לאיש אין כל בעיה לעשות ביטוח חיים או כל ביטוח נכס כזה או אחר, ואין בזה משום חסרון בטחון בה', ומאידך אצל אשה אין עניין לעשות ביטוח מכיון שבעלה חייב בכל הוצאותיה ו/או נזקיה ורפואתה המלאה.

כל זה כתבתי לפי קוצ"ד, וצווי"ם וימ"ן, עבד לאל עליון, אני יגאל אלון ס"ט.

המשן מע' 1 - מאמר השבוע - הרב אברהם רחמים

את הכוח הגדול של הרכות, אנו מוצאים בפרשת השבוע. נאמר על אבני החושן: "... מְשַׁבְּצִים זֶהָב יְהִיוּ בְּמִלּוֹאֲתָם: וְהָאֲבָנִים תְּהִיֶּינָהּ עַל שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עָשָׂרָה עַל שְׁמֹתָם פְּתֻחֵי חֹתָם אִישׁ עַל שְׁמוֹ תְּהִיֶּינָהּ לְשָׁנֵי עֶשֶׂר שָׁבֶט."

אומרת הגמרא: 'אבנים הללו אין כותבין אותן בדיו, משום שנאמר: 'פְּתֻחֵי חֹתָם', ואין מסרטין עליהם באיזמל, משום שנאמר: 'בְּמִלּוֹאֲתָם'. אלא, כותב עליהם בדיו, ומראה להן 'שמיר' (סוג תולעת) מבחוץ והן נבקעות מאליהן...'. (סוטה מח:)

אנו רואים דבר עצום ביותר. האבנים שבחושן, שמות שבטי י-ה היו חקוקין בהן. אלא שעל אף החקיקה בתוכן לא נחסר מהן מאומה. - ומיהי זו שהקב"ה חנן אותה בכוח כה גדול, כוח להצליח לעשות חקיקה מיוחדת באבנים? אומרים חז"ל: חקיקה זו עשתה, 'תולעת השמיר'. - פלא גדול, תולעת השמיר הקטנה והרכה הצליחה לעשות, מה שהברזל אינו יכול לעשות. היא הצליחה 'לאכול' את העוגה ולהשאיר אותה שלמה - לחקוק באבן בלי לחסר ממנה מאומה.

הבה נתבונן ונחכים. הנה, הקב"ה נטע את הכוח הגדול הזה לחרוט באבן ולהשאירה שלמה, דווקא בתולעת הקטנה, ונשאל. מדוע? הרי כח זה ראוי לגיבורים: אריה, נמר, ברזל או נחושת וכדו' אבל להעניק כח גדול שכזה לבריה חלשה וקטנה, הרי שאין זה הולם אותה כלל.

אלא נוכל לומר דבר עצום. הקב"ה נטע את הכוח הזה בתולעת חלשה ועדינה, זאת משום דבר אחד, בכדי שנבין מסר ברור. נבין מה עצום הכוח של 'דרכי נועם', מה גדול כוחן של העדינות והרכות. הרי שהן יכולות לחצוב בהרים ובסלעים ולהשאיר אותם שלמים.

- אנו עם ישראל משולים לתולעת, ומה תולעת אין כוחה אלא בפיה, אף אנו עם ישראל אין כוחנו אלא בפינו. הגדלות שלנו עם ישראל, שאנו יכולים להפוך את העולם, בלי להחסיר ממנו מאומה. יכולים לשבור את הדברים הקשים ביותר על ידי הפה - וכמו שהזכרנו: 'מַעֲנֶה רֶף' - יָשִׁיב חֲמָה' על ידי רכות אפשר להעלים את הכעס, על ידי רכות אפשר לשבר עצמות קשים. כנאמר: 'וְלִשׁוֹן רַפָּה - תִּשְׁבֵּר גְּרָם'.

מעתה נוכל להבין, כיצד 'תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם'. והתשובה: החכמים המתוקנים במידות טובות הם פותרים מחלוקות בלי להחסיר מאומה, הם עושים שלום, בלי לגרום נזק לצד מסוים. הם מרבים שלום - בשלמות. השלום שלהם הוא שלם ללא חסר.

יהי רצון שנוכל לדעת להשתמש בלשון להנחיל אהבה ושלום בנועם שיח - אמון!

המשן מע' 2 - נשאלו בקו - הרב אלון בן שבת

והמשנה ברורה סק"י בדעת השו"ע.

והנה האליה רבה סק"ה כתב גם כן דאינו לעיכובא והוכיח כן מהשולחן ערוך לעיל סימן קפב' סעיף ז' שבשעת הדחק מברכין על כוס פגום, (ששתו ממנה ונפגם היין) ואף כאן יש לומר דלא גרע כוס שאינו שלם מכוס פגום, והביאו הפרי מגדים (משבצות זהב ס"ק א) אולם בתורת חיים סופר סק"ו כתב לדחות, דבכוס ששתו ממנה אין הפגם ניכר אבל בכוס שבורה הפגם ניכר בוודאי והוא בכלל הקריבהו נא לפחתך.

אולם יש לומר דעל כל פנים הדין אמת וכמו שדייקנו לשון מרן דאינו לעיכובא וכן פסק בקף החיים ס"ק מז' ועוד.

אלא שהמשנה ברורה (שער הציון ס"ק יד') כתב שפשוט שאם הכוס אינו יכול להחזיק רביעית מחמת הנקב שיש בשוליו אין על זה שם כוס כלל ופסול אף לעיכובא אף בשעת הדחק, אולם בשו"ת שבט הלוי חלק ט' סימן מא פקפק על זה דלא מצינו בחז"ל דין כלי אלא לגבי נטילת ידים ואפשר דבניקב אף שאינו יכול להחזיק רביעית מחמת הטפטוף מהני לקדש בו בשעת הדחק.

אולם זה ברור דלכולי עלמא אם הכוס נשבר מהגובה שלה וירד עד שאינו יכול למזוג רביעית לתוכה כלל, לכולי עלמא אין לקדש עליה כלל אפילו בשעת הדחק וכ"כ בהלכה ברוה עמוד שמב'

לכן למסקנא:

עדיף שיקדש על הכוס אפילו הוא שבור מאשר על הלחם אלא אם כן הכוס אינו כונס רביעית כלל.

בברכה

אלון בן שבת

מטרות העמידה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

בית ההוראה
קו ההלכה

כתר תורה

efrat 052-7164398

**רבני הקו נותנים מענה
לכל חלקי הארץ
ואזור בנימין בפרט**

**בית ההוראה נותן
מענה הלכתי ויעוץ רפואי
בדיני טהרת המשפחה**

על פי פסקי מרן הגאון
רבינו **עובדיה יוסף** זצ"ל
ובנו ממשיך דרכו הראשון
לציון הרב **יצחק יוסף** שליט"א

**ברכה
קו ההלכה כתר תורה**

חייגו במשך כל שעות היום
02-5408030

שור המאה ה-20 המזרח

הרב יוסף חיים בן שבת

הרב חיים חזקיהו מדיני

הרב חיים חזקיהו מדיני. נולד בירושלים ב- ז' בחשוון תקצ"ג, 1832 לאביו ר' אליהו רפאל מדיני, כשנולד נקרא בשם 'חזקיהו' בלבד, (את השם חיים הוסיפו לו מאוחר יותר כשחלה בעיניו. ועל אף שנרפא לבסוף, ראייתו נחלשה מאוד). גאון בנגלה ובנסתר. בעל זיכרון פנומאלי. ענוותן מופלא. #אלמלא ידעתי את המחבר שהוא חי עמנו היום- הייתי אומר כי אחד מהראשונים הוא! כך העיד רבי בצלאל הכהן מוויילנא (אורות ממזרח עמי קנה). למד אצל הרב החכם באשי יצחק קובו ואצל הרב יוסף חיים בורלא והוסמך להוראה כבר בגיל 13 (ג"א בגיל 22). נשא את רבקה לאשה בגיל צעיר, ולשם המחשה שבין עד כמה היה ענק בתורה כבר בצעירותו... חופתו היא עדותו, כי השתתפו בה כמעט כל גדולי הדור, רבני, גאוני, תקיפי ארעא דישאל של אותה תקופה.

כיוון שראוהו חכמי ישראל בדחקותו ובמיוחד הראשון ר' חיים נסים אבואלעפיה, קמו לזרוזו שיעתיק ממושבו ויסע אל שארי בשרו היושבים בקושטא איסטנבול. שם במשך 22 שנים עסק בהוראה וגם שימש כדיין, ושם לילות כימים לשקוד על דלתי התורה והעבודה. מילא כרסו בש"ס ופוסקים ראשונים ואחרונים. בשנת ה'תר"כ נזמן לקושטא אחד מעשירי ארץ קרים שבדרום רוסיה והפציר בו שיקבל את כתר הרבנות בעיר קרסו בזאר בקרים שברוסיה לקהילת הקרימצ'קים (קהילה יהודית עתיקה בחצי האי קרים ודוברי קרימצ'קית. השם "קרימצ'קים" הוטבע על ידי הרוסים על מנת להבדיל ביניהם לבין שאר היהודים, האשכנזים או הגאורגים, שחי בשטחי האימפריה הרוסית לשעבר. למרבה הצער, שמונים אחוז מהקהילה הקרימצ'קית הושמדו על ידי הנאצים בדצמבר 1941, וכיום נשארו ממנה פחות מ-1,500 איש, מהם כאלף מפוזרים במספר ערי קרים, והשאר מתגוררים בישראל וברוסיה ואינם חיים עוד במסגרת קהילתית אלא התערבבו ביהודים אחרים (בישראל) ובלא יהודים (באוקראינה וברוסיה).

בשנת תרנ"ט (1899) החליט להתפטר ממשרתו ולעזוב את קרים, לאחר כשלושים ושלש שנה ברבנותו בשל רצונו העז להיקבר בארץ ישראל. בתחילה ישב בירושלים למשך שנתיים, ואחר-כך עבר לחברון. בהגיעו לעיר, פתח ישיבה בבית רומנו (בית רומנו הוא מבנה גדול מחוץ לקסבה של חברון, המשמש את היישוב היהודי בחברון, מבנה שעבר לא מעט ידיים יהודיים ושאנים עד יומנו אנו) ובה סיים את כתיבת האנציקלופדיה התלמודית הגדולה "שדי חמד".

אחר פטירת הרב חיים רחמים יוסף פרנקו רבה של חברון בשנת תרס"ב התמנה לרב העיר ושימש בתפקיד עד יום פטירתו. רבנו חיים חזקיהו התפרסם מאוד באזור ונערץ גם על ידי נוצרים ומוסלמים מקומיים, ובמיוחד בין הערבים שחשבוהו לאיש אלוהים בשל מראהו הנאה, וזקנו שהיה יורד ע"פ מדותיו.

ספריו; שדי חמד- קשה להאמין כיום כיצד איש אחד יצר את כל ספרי "שדה חמד" על שפעת כרכיו, ללא עזרת מחשב וללא עזרת צוות אלא רק במתת אלקים אשר חננו בתפיסה נפלאה, ובזכרון אדיר בבחינת "בור סוד שאינו מאבד טיפה", וכמובן בכח שקידתו הנדירה. הספר מכיל פסקים וחיידושים וכללים בסדר א"ב, בשמונה-עשר כרכים. הספר הוא מהפופולריים ביותר בספרות התורנית ולמרות היותו רב ממדים, נדפס בכמה וכמה מהדורות. הספר הוא מעין אנציקלופדיה המרכזת תשובות להלכה יומיומית ומשלב בעיות אקטואליות שעמדו על הפרק. הספר מרכז את תשובותיהם של חכמי אשכנז וחכמי ספרד לפי סדר אלפביתי, מה שלא היה קיים קודם לכן. (שם הספר עורר פולמוס מאחר שהוא כולל את המילה "שדי" המשמשת לאחד משמות האלוהים שאסור למחקם על פי ההלכה, הרב מדיני הוציא קונטרס מיוחד בשם "באר בשדי", אתה הרי יודע שהעללתי עליך זדון תמורה בצע כסף. אבל לא נשאר לי מכל זה מאומה, כי הגביר פיטר אותי, לכן אני רוצה להתוודות ברבים שזה היה עליה ותמורת זאת תדבר עבורי לגביר שיחזיר אותי לעבודה. בתחילה רצה בעל השד"ח לאמץ את העיסקה שכן ע"י כך יוסר ה'כתם' ממנו, אבל לאחר מכן חשב איזה חילול ה' הרי יצא מכן שיתברר שיש איש עם רשעות כזאת. לכן אמר לגויה: את תשתקי ואני אדבר עבורך עם הגביר. ומעיד השד"ח: ואז הרגשתי שראשי נפתח והעניקו לי במתנה את מעלות החכמה. ע"כ).

בספר "יאני תפילה" (ח"א עמ' לח) מביא ששאלו לרבינו איזו זכות הוא תולה שספריו "שדי" התפשטו כל כך ברחבי תבל! על כך סיפר הוא כי בצעירותו למד בישיבת כולל אברכים, והוא היה מהשקדנים הגדולים וראה חיל בלימודו. התקנא בו אחד, וקטנתו בערה בו, איך הוא מצליח ומתעלה בלימודיו, ואילו הוא אינו רואה ברכה, קנאתו ומדותיו הרעות הביאו לידי כך, עד שיום עליה שפלה, הוא שיחד את המשרתת של הגביר בעל בית המדרש שתוציא שם רע עליו כמעשה אשת פוטיפר, ואכן בוקר אחד התפרצה לפתע אותה ערלית ופתחה בצעקות שהאברך בבית הכנסת נטפל לה. קמה מהומה עד שביקשו לסלק אותו מבית המדרש, הגביר שמע מהעניין והכריז "הוא אדם קדוש" ומי שימשיך לדבר עליו-שרגלו לא תדרוך פה יותר. עברו כמה ימים ובשעת בוקר מוקדמות, באה אליו אותה גויה מתייפחת בבכי ומספרת: אתה הרי יודע שהעללתי עליך זדון תמורה בצע כסף. אבל לא נשאר לי מכל זה מאומה, כי הגביר פיטר אותי, לכן אני רוצה להתוודות ברבים שזה היה עליה ותמורת זאת תדבר עבורי לגביר שיחזיר אותי לעבודה. בתחילה רצה בעל השד"ח לאמץ את העיסקה שכן ע"י כך יוסר ה'כתם' ממנו, אבל לאחר מכן חשב איזה חילול ה' הרי יצא מכן שיתברר שיש איש עם רשעות כזאת. לכן אמר לגויה: את תשתקי ואני אדבר עבורך עם הגביר. ומעיד השד"ח: ואז הרגשתי שראשי נפתח והעניקו לי במתנה את מעלות החכמה. ע"כ).

נפטר ביום כ"ד בכסלו תרס"ה, 1904, והובא לקבורה בבית העלמין היהודי העתיק בחברון. בהלווייתו השתתפו רבים מתושבי ירושלים היהודים, וגם המוסלמים. בלילה שלאחר הקבורה, התגנבו ערבים לבית הקברות, חפרו בקברו ורצו לקחת את גופתו ולדרוש עבורה דמי פדיון. הדבר נתגלה, והקהילה היהודית הציבה שומרים לשמור במקום, במשך תקופה ארוכה.

את ספריתו העניקת ששוויה הוערך בלמעלה משלושת אלפי פרנקים הוריש לטובת בית החולים משגב לדך.

בשנת ה'תשע"ב שוחרז ביתו של הרב מדיני בעלות של 3 מיליון דולר, בידי ישיבת שבי חברון השוכנת סמוך לביתו. השחזור כלל את חדרי המגורים, חדר הלימוד של הרב, וכן הספרייה, אשר ריכזה אז כ-10,000 ספרים יקרי ערך שנתרמו לאחר פטירתו של הרב לבית החולים "משגב לדך". במקום יכולים מבקרים ללמוד על גדול התורה מתוך אותו בית בו הוא שקד על מפעלו.